

РЕШЕНИЕ

№ 2132

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10785** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. Б. Г., от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2791/10.10.2021 г., издадена от Х. Х. - младши автоконтрольор в 01 група, сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП по отношение на С. Б. Г. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС с рег [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и на основание чл. 172, ал .2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], както и табели с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се от жалбоподателката, че не е извършвала твърдяното нарушение, изтъква се че настъпилото ПТП се дължи на техническа повреда на управлявания от нея автомобил, оспорва обстоятелството, че е отказала да даде проба за алкохол с техническо средство, напротив, същото е отчитало многократно отрицателен резултат, а по отношение на издадения талон за кръвна проба сочи, че го е подписала без да разбере, че трябва да даде кръвна проба . Моли се оспорената

заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа подадената жалба и моли оспореният акт да бъде отменен. Не претендира разности. Ответникът в съдебно заседание не се явява и не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура - редовно в съдебно заседание не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 10.10.2021 г., около 14.20 часа в [населено място], по ул. К. управлявала личният си лек автомобил "С. Ц 3" с рег. [рег.номер на МПС], при което реализира ПТП с паркиран от дясната страна на уличното платно автомобил. На място произшествието пристигнал полицейски патрул, който извършил проверка за употреба на алкохол, но водача Г. отказала проба с алкотест дреггер. Издаден бил талон за изследване. След извършената проверка бил издаден АУАН №536558, оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 т. 2а б. "б" от ЗДВП, талон за изследване № 080232, подписано от провереното лице, като екземпляр от талона е бил връчен на лицето в 15.50 ч. Изготвен е протокол за ПТП, разпореждане, Наказателно постановление. По делото е приложена справка картон на водача

Разпитан е в качеството на свидетел Д. Р. В.. В подкрепа на своите твърдения жалбоподателката е представила протокол за извършен ремонт на автомобил, амбулаторен лист от извършен преглед от специалист, касаещ зрението на жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени

фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е оправомощил да издават заповеди полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал. 1 т. 1 от ЗМВР - служители на отдел "Пътна полиция"-СДВР. Представена е и Заповед № 513з-5070/21.07.2015г. според която Х. Х.- съставителя на оспорената ЗПАМ е назначен на длъжност мл. автоконтрольор в група „Пътен контрол“, сектор „Контрол на пътното движение и отчет на водачи“.

Предвид това, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат фактически основания, като в конкретния случай намира за достатъчно да бъде посочен номерът на издадения и връчен на жалбоподателя АУАН и регистрационния номер и марката на управлявания от жалбоподателя автомобил. Както многократно е сочено и в константната съдебна практика, мотивите на административния акт, могат да се съдържат в друг акт, предхождащ оспорения, който в конкретния случай е издаденият АУАН.

При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения. Актът се основана на действителни факти, установени по съответния ред, което е видно от представената административнонаказателна преписка. Административният орган е събрал и всички необходими доказателства.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК.

Съгласно чл. 171, т.2а, б. "б. " от ЗДвП се прекратява регистрацията на лек автомобил за срок от 6 месеца до една година, в случай , че собственик на ППС управлява с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни

предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Налагането на принудителните административни мерки по т. 2а става, чрез отнемане на документите по чл. 165, ал. 2, т. 1 и чл. 166, ал. 2, т. 1, както и отнемане на табели с регистрационен номер по чл. 165, ал. 2, т. 2.

Оспорения акт е издаден въз основа на АУАН, в който е посочено, че лицето е нарушило виновно чл. 20 ал.1 от ЗДвП и чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП- отказва проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта и не изпълнява предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологична проби за химическо изследване.

Възражението на жалбоподателката, свързано с причината за настъпилото ПТП е ирелевантно, доколкото пред съда се оспорва ЗНПАМ и правилността на визираното в АУАН нарушение не е предмет на настоящето производство. Фактът на настъпилото ПТП не е спорен. Не е спорно и обстоятелството, че Г. не е посетила лечебно заведение, за да проведе медицинско и химическо изследване. Спорът между страните се изразява в това, дали жалбоподателката е отказала да се подложи на тестване за наличие на алкохол в издишания въздух с техническо средство дрегер алкотест или не. Твърдението ѝ, че многократно се е подложила на тестване, но тъй като дрегерът е отчитал отрицателен резултат, това обстоятелство не било приемливо за проверяващите е неубедително. За доказване на тези твърдения са ангажирани свидетелските показания. В тази посока, следва да се има предвид, че съставеният акт за установяване на административно нарушение е официален документ, по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, поради което, съобразно разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 2 от ГПК, приложима на основание чл. 144 от АПК, неговото опровергаване със свидетелски показания е недопустимо. Самият АУАН е подписан от жалбоподателката без възражения, същото обстоятелство е отразено и в оспорената Заповед, която също е подписана от Г.. Издаденият талон за изследване е трети документ, в който е посочено, че лицето отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство или тест, поради което е насочена към медицинско и химическо изследване, указан е и срокът и лечебното заведение, което следва да се посети. На този талон Г. се е подписала три пъти. Екземпляр от талона е връчен на жалбоподателката.

От изложеното следва, че от страна на полицейските органи е направено необходимото, за да бъде информирана Г. относно действията, които следва да предприеме, с цел доказване на употребата или липсата на такава на алкохол. Към подобно насочване се пристъпва, когато лицето отказва проверка с техническо средство или оспорва резултата от него. Дори да се приеме тезата на жалбоподателката, че е била изпробвана с дрегер, то при положение, че ѝ е връчен екземпляр от талона, в който е посочен ясно отказа ѝ, както и часовият диапазон и медицинското заведение, което следва да посети за медицинско и химическо

изследване, то неизвършването на такова изследване изцяло компрометираща тезата ѝ.

Мярката е наложена за минималния посочения в чл. 171, т. 1 б. "б." от ЗДВП срок от 6 месеца, който се явява и законосъобразен. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. Г., от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2791/10.10.2021 г., издадена от Х. Х. - младши автоконтрольор в 01 група, сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДВП /редакция ДВ бр. 77 от 2018 г. в сила от 01.01.2019 г. /.

СЪДИЯ: